

KAPITOLA 1

Je zvláštní, co člověku utkví v paměti, když najednou všechno skončí. Jaké detaily. Dosud si dokážu vybavit obložení stěn kajuty a mechový plyš koberce. Taky cítím vůni slané vody, která prosycuje vzduch a lepší se mi na kůži, a slyším, jak se ve vedlejší místnosti smějí moji bratři, jako by bouře byla vzrušující dobrodružství a ne zlý sen.

Byli jsme spíše podráždění a naštvaní, že nám bouře překazila plány na večer, než že bychom pociťovali strach a obavy. Těšila jsem se, že se ukážu v nových šatech, jenomže na horní palubě se žádný tanec konat nemohl. V tu dobu jsem měla přesně taková trápení – tak nicotná, že se to skoro stydím přiznat. Měla jsem se tak dobře, že mi to dnes připadá jako pohádka z dávných časů.

„Jestli to kymácení co nejdřív nepřestane, nestihnu si do večere udělat vlasy,“ stěžovala si matka. Vrhla jsem na ni krátký pohled z podlahy, kde jsem ležela a vši silou se snažila nezvracet. S vlnami dokonale vytvarovanými prsty vypadala jako

filmová hvězda na plakátu. Ona však nikdy nebyla spokojená. „Měla bys vstát z té podlahy,“ pokračovala, když ke mně sjela pohledem. „Co když sem přijde stevard?“

Vždycky jsem dělala, co se mi řeklo, a tak jsem se alespoň dobelhala k pohovce. I když jsem stejně nebyla schopná usadit se na ni tak, abych vypadala jako dáma. Zavřela jsem oči a modlila se, ať už se moře zklidní. Bylo mi zle a nechtěla jsem zvracet. Až do onoho posledního dne to byl naprosto normální rodinný výlet, plavba z bodu A do bodu B. Teď už si nepamatuji, kam jsme vlastně jeli. Vybavuji si ale, že jsme jako obvykle cestovali ve velkém stylu. Naše rodina patřila k těm pár šťastlivcům, kteří přežili krach na Newyorské burze, aniž by přišli o majetek. Naše bohatství zůstalo nedotčeno a matka to ráda dávala na odiv. Měli jsme tedy luxusní kajutu s obstojně velkými okny a stevardy neustále k službám. Pohrávala jsem si s myšlenkou, že bych zazvonila a jednoho z nich požádala, aby mi přinesl kýbl.

Právě ve chvíli, kdy jsem nedokázala myslet na nic jiného, než že je mi zle, jsem z dálky uslyšela něco jako ukolébavku. Vzbudilo to ve mně zvědavost a jakousi neurčitou touhu. Omámeně jsem zvedla hlavu a zjistila, že se i matka zahleděla pátravě z okna. S otazníky v očích jsme se střetly pohledem. Slyšíš to taky? S pocitem, že se opravdu jedná o zvuk zvenčí, jsme se znovu zadívaly z okna. Nesla se k nám opojně krásná melodie, zpěv, který zněl jako zbožný hymnus.

Ve dveřích se objevil otec s náplastí na krku, protože se zřejmě pořezal, jak se snažil během bouře oholit. „To je kapela na palubě?“ zeptal se. Mluvil klidně, ale v očích měl zoufalou touhu.

„Možná. Přichází to zvenku, že?“ odpověděla matka, náhle

bez dechu vzrušeně polkla a vztáhla ruku k hrdlu. „Pojďme se podívat.“ Vyskočila a popadla svetr. Úplně mě tím šokovala. Nesnášela déšť!

„Ale mami, co vlasy? Zrovna jsi říkala...“

„Hm, vlasy?“ odbyla mě a s pokrčením ramen si strčila ruce do kapes slonovinově bílého propínacího svetr. „Budeme pryč jenom chvíličku. Až se vrátíme, budu mít čas si je upravit.“

„Já asi nepůjdu,“ prohlásila jsem. Stejně jako ostatní jsem sice cítila neodolatelné vábení jít za tou melodií, ale lepkavý pot na čele mi připomínal, že mám co dělat, abych nezvracela. Vycházet v tomhle stavu z kajuty by nejspíš nebyl nejlepší nápad, a tak jsem se ještě víc stočila do klubíčka, abych odolala nutkání vstát a vydat se ven.

Matka se otočila a zase jsme se střetly očima. „Cítila bych se lépe, kdybys šla se mnou,“ usmála se na mě.

A to byla poslední slova, která jsem od ní slyšela.

Uvědomila jsem si, že vstávám a jdu k ní, přestože jsem už otvírala pusku, abych se ohradila. Tentokrát ale nešlo o pouhou poslušnost. Něco mě nutilo, abych vyšla na horní palubu. Abych byla blíž té písni. Kdybych tehdy neopustila kajutu, zřejmě bych tam dole zůstala uvězněná a loď by se potopila i se mnou. Pak bych se asi připojila k celé rodině, v nebi, v pekle nebo možná nikde, pokud jsou to všechno jenom výmysly. Ale to se nestalo.

Rozhodně jsme nebyli sami, když jsme stoupali po schodech na otevřenou palubu. Spousty pasažérů tam směřovaly také a bylo jich čím dál víc. Tehdy mi došlo, že něco není v pořádku. Zatímco někteří lidé kráčeli jako ve snu, jiní se prodírali davem a spěchali nahoru.

Těsně nad schody jsem zůstala stát, přestože mě okamžitě začal bičovat prudký liják. Chtěla jsem ale pochopit, co se děje, a zadívala se na výjev před sebou. Snažila jsem se neztratit hlavu, uši jsem si přikryla dlaněmi, a trochu tak eliminovala burácení hromu i hypnotizující melodii. Vedle mě se najednou rozeběhli dva muži a bez zastavení se hnali k zábradlí, pak rovnou skočili do moře. Snad ta bouře není tak silná, abychom museli opustit loď?

V zápětí jsem uviděla, jak se můj mladší bratr snaží chytat kapky deště do dlaní. Vypadal jako divoká kočka, která chvátí drápy syrové maso. Někdo vedle něj se pokusil o totéž a začali se společně prát o vodu z nebe. Ustoupila jsem trochu zpět a rozhlížela se po druhém bratrovi. Vůbec se mi ho nepodařilo najít. Zmizel v davu a hnal se s ním k zábradlí. Byl pryč dřív, než jsem stačila pochopit, čeho jsem tu svědkem.

A pak jsem uviděla rodiče. Opřeli se o zábradlí a skočili z paluby do moře, jako by dělali něco naprosto přirozeného. Drželi se při tom za ruce a usmívali se. Zaječela jsem.

Co se to děje? Svět se zbláznil!

Vtom se mi k uchu doneslo pár tónů. A jak píseň pokračovala, svěsila jsem klidně ruce a všechny strach a obavy mizely. Sítil ve mně pocit, že mi bude líp, když mě přestane bičovat déšť, skočím do vody a nechám se místo toho obejmout vlnami. Moře teď působilo něžně, potřebovala jsem si jeho vodou naplnit plíce, srdce, celé tělo.

K zábradlí mě hnala tahle jediná touha. Jak nádherné bude pít a pít, až bude každičký kousek mého těla úplně nasáklý. Skoro vůbec jsem si nedávala pozor, jestli spadnu přes palubu, bylo mi všechno jedno a probral mě teprve pořádný šplíchanec vody do obličeje.

Vždyť to znamená smrt!

Ne! Blesklo mi hlavou, když jsem se urputně snažila dostat na hladinu. *Ještě nejsem připravená! Já chci žít!* Devatenáct let bylo málo. Ještě je toho tolik, co jsem nestihla. Ochutnat spoustu různých jídel, navštívit mnoho míst. Taky mít manžela a rodinu. A tohle všechno, všecičko ztratím během jediné sekundy.

Opravdu?

Neměla jsem čas přemýšlet, jestli skutečně slyším hlas. *Ano!*

Co bys dala za to, abys zůstala naživu?

Cokoliv!

Jako kdyby mě kolem pasu chytila silná paže a táhla mě pryč z té šílené vřavy. Obrovskou rychlostí jsem mýjela tělo za tělem, až jsem se dostala mimo ně, aniž bych třeba do jediného narazila. Zakrátko jsem si uvědomila, že ležím na zádech a hledím na tři nadpozemsky krásné dívky.

Všechna má hrůza a zmatek pro tuto chvíli zmizely. Žádná bouře, žádná rodina, žádný strach. Jako by nikdy neexistovalo nic jiného než tyhle dokonale krásné tváře. Prohlížela jsem si je a ze rtů mi splynulo jediné, co mě napadlo.

„Jste andělé?“ zeptala jsem se. „Jsem po smrti?“

Nejblíže ke mně byla krasavice se zářivě rudými vlasy a očima zelenýma jako smaragdy. Stejně krásné měla matka v náušnicích. Sklonila se a prohlásila: „Jsi naživu až až.“ V jejím hlase jsem postřehla hezký britský přízvuk.

Zůstala jsem na ni koukat s otevřenou pusou. Pokud jsem naživu, neměla bych mít celé hrdlo rozedřené od soli? Červené oči, které by pálily od slané vody? Taky na tváři bych měla ještě cítit tu facku, kterou mi moře uštědřilo, když jsem spadla z paluby. Ale cítila jsem se, jako by se mi vůbec nic nestalo.

Buď sním, nebo jsem mrtvá. Rozhodně, pomyslela jsem si. Z dálky jsem zaslechla výkřiky. Zvedla jsem hlavu a mezi vlnami jsem rozeznala naši loď. Oceán si ji nadhazoval jako nějakou hračku, neskutečně létala na vlnách.

Několikrát jsem se trhaně nadechla, v tuhle chvíli natolik zmatená, že jsem nepřemýšlela o tom, jak to dělám nebo jak je to vůbec možné. Jen jsem poslouchala, co se děje kolem, jak se všichni topí.

„Co si pamatuješ?“ zeptala se mě jedna.

Potřásla jsem hlavou. „Koberec.“ Lovila jsem v paměti a už teď cítila, jak mi vzpomínky blednou a odplouvají pryč. „A matčiny vlasy,“ dodala jsem chraplavě. „Pak jsem byla ve vodě.“

„Prosila jsi o život?“

„Ano,“ vydechla jsem a přemýšlela, jestli umí číst myšlenky nebo jestli je to u všech lidí stejné. „Kdo jste?“

„Já jsem Marilyn,“ odpověděla mile. „To je Aisling,“ ukázala na blondýnku a ta se na mě moc hezky usmála. „A tohle je Nombeko.“ Nombeko byla černá jako noční nebe a měla úplně krátkoučké vlasy.

„Jsme Sirény a sloužíme Oceánu. Když nás zavolá, zpíváme jeho píseň,“ vysvětlovala Marylin. „Pomáháme mu. Sháníme pro něj... potravu.“

„A čím se Oceán živí?“ špitla jsem.

Marilyn stočila pohled k potápějící se lodi a já se tam taky podívala. Téměř všechny hlasy už ztichly.

Ach ne!

„Je to naše povinnost a brzy i tvoje. Když mu věnuješ svůj čas, on ti daruje život. Po celých sto let nezestárneš ani o den, nikdy nebudeš nemocná, ani se nemůžeš zranit. Až se tvůj čas

naplní, získáš zpátky svůj hlas a hlavně svobodu! Pak začneš žít svobodný život.“

„Já... promiň,“ koktala jsem. „Nerozumím tomu.“

Dívky za ní se usmívaly, ale měly smutné oči.

„Jistě. Teď tomu nemůžeš rozumět,“ odvětila Marilyn. „Žádána z nás to na začátku nechápala, ale to přijde, uvidíš.“ Pohlédla mě po zmáčených vlasech a mně to připadalo, že už mě bere jako jednu z nich.

Opatrně jsem se zvedala na nohy a s šokem jsem zjistila, že stojím na hladině. Uviděla jsem v dálce několik zmítajících se těl. Pár lidí ještě věřilo, že se zachrání a usilovně bojovalo s mořským proudem.

„Co moje matka? Je tam...“ zaprosila jsem. Nombeko vzdychla a celá posmutněla.

Marilyn pohlédla směrem k troskám lodi a položila mi ruku na rameno. „Máš dvě možnosti,“ zašeptala mi do ucha. „Můžeš zůstat s námi, nebo se přidat k matce. *Připojit se* k ní. Ne ji zachránit!“

Zaraženě jsem přemýšlela. Říká mi pravdu? Mohla bych zvolit smrt?

„Tvrдила jsi, že dáš cokoliv, abys mohla žít,“ připomněla mi. „Neměň to, prosím!“

Měla v očích naději. Nechtěla mě nechat odejít a zemřít. Možná už ten den viděla příliš mnoho mrtvých.

Přikývla jsem. Zůstanu.

Přitáhla si mě blíž k sobě, na uchu mě zašimral její dech a uslyšela jsem: „Vítej do sesterství sirén.“

Moře mě vtáhlo pod hladinu a do žil se mi vlilo cosi studeného. A přestože mě to vyděsilo, necítila jsem žádnou bolest.